

**Dacă nu cred în gen, de ce mă mai numesc
feministă și aleg să fiu „separatistă”
câteodată?**

Love Kills

2007

Unii oameni par a fi nedumeriți de felul în care separatismul feminist se împacă cu un ideal anarhist de a respinge genul ca pe o altă normă. Consideră că prin a fi feministă nu fac altceva decât să fortifice genul pe care îl consideră parte a sistemului pe care îl urăsc. Consideră că prin a vorbi „ca și femeie” sunt contra-revoluționară.

În primul rând este important să subliniez faptul că, doar pentru că uneori aleg „separatismul” ca strategie, asta nu înseamnă că acest lucru oglindește scopurile mele finale. Aleg uneori separatismul în mod pragmatic, datorită contextului în care eu trăiesc (noi trăim). Sunt de părere că putem să folosim categoriile care ne sunt impuse de societate („bărbat” și „femeie”) într-un sens provocator și să încercăm să distrugem aceste categorii. Văd asta ca pe o strategie temporară, o necesitate nefericită, nu ca pe un scop.

Bineînțeles că spun „la naiba cu genul” de asemenea și mi-aș dori să nu fie o problemă în viața mea, dar să-l ignor îmi este imposibil, ignorându-l nu ar schimba în nici un fel faptul că este încă un aspect explicit al felului în care sunt percepută de restul societății. Oricât de mult aș vrea să cred și să neg adevăratul efect material pe care genul impus îl are asupra vieții mele, acest lucru nu va face ca efectele să dispară.

Și să spui că femeile au „egalitate de oportunități” și că femeile trebuie să înceteze să se considere victime și să profite de oportunități, înseamnă să crezi în mizerabila retorică „liberală”¹. Ignoră toate modalitățile subtile și insipide, sociale și culturale, implicite și mai puțin evidente în care genul funcționează ca un sistem pentru a limita femeile și bărbații, dar mai ales pentru a încorseta femeile datorită asocierii lor tradiționale cu sfera vieții „private” și domestice. Să sugerezi că este alegerea femeilor să se ocupe exclusiv de gătit și de menaj și să își epileze părul de pe corp, că trăim într-o eră a libertății de alegere, aceste lucruri ignoră complet puterea tradiției și cât de profund sunt întipărite valorile tradiționale ale genului în noi toți.

Ideea alegerii personale ignoră cele mai informale modalități sociale prin care suntem controlați și „pedepsiți” pentru nerespectarea rolurilor noastre, cât de mult ne este îngreunată viața de zi cu zi dacă facem alegeri neconvenționale.

Un exemplu foarte bun al regulilor sociale informale tradiționale este mitul că femeia are „libertatea de a alege” să se epileze pe corp sau să fie „păroasă”. Bineînțeles că avem dreptul de a alege propriu-zis, dar o alegere este sancționată de consimțământul celorlalți oameni, iar cealaltă alegere aduce cu sine consecințele dezaprobării societății, care este demonstrat prin faptul că oamenii se holbează constant la tine pe stradă dacă alegi opțiunea „păroasă”, copiii râd de tine în public, ajungi să te simți ca un monstru hidos. Faptul că îți se reamintește constant că ești ciudată și că încalci regulile sociale te macină, iar pe termen lung acest lucru va da naștere sentimentului alienării și unei stime de sine scăzută, făcându-ți viața de zi cu zi mai grea. Câteodată ajungi să renunți și să te conformezi pentru o viață mai ușoară.

Libertatea de a alege nu este de ajuns, vreau respect pentru oricare ar fi alegerea mea.

Nu există libertatea de a alege dacă una dintre alegeri îți face viața mai mult sau mai puțin suportabilă. Avem nevoie nu de o schimbare a legilor sau a „drepturilor”, ci de o schimbare a conștiinței. Nu acesta este unul dintre principiile anarhismului?

Din această cauză sunt încă „feministă” deși consider că genul este o construcție socială. Din această cauză aleg uneori să lucrez/fiu numai cu femei, deoarece în contextul acestei lumi am nevoie de solidaritate și empatie. Nu pentru că aș considera că avem diferențe naturale pe care numai ele le-ar putea înțelege, ci pentru că am împărtășit experiențe bazate pe felul în care suntem percepute în societate. Pentru că sprijinul din parte „surorilor” mele îmi face viața de zi cu zi mai suportabilă.

Fiind considerată „femeie” în această societate nu voi putea fi niciodată echidistantă, nu voi putea fi niciodată un „om universal” și să uit de gen, voi fi întotdeauna marcată de gen.

Bărbații și feminsmul / bărbații și genul.

¹ Feminismul „liberal” este feminismul care caută drepturile femeii bazate pe egalitatea de oportunități și pe standardele masculine. Reflectă valori neo-liberale, și singurul lucru pe care îl provoacă este acela că femeii ar trebui să i se acorde oportunitatea de a face parte din agenda neo-liberală, în condiții universale masculine.

Acestea fiind spuse, în nici un caz nu consider că feminismul presupune ca genul să fie dezbătut numai de femei, drept cele care sunt forțate să-și poarte povara genului în fiecare zi. Rolul bărbaților anarhiști în strădania de a decima genul pentru totdeauna este acela de a respecta și de a sprijini nevoia femeilor de a se organiza separat ocazional, și mai mult decât atât să își acorde sprijin reciproc în încercarea de a nimici genul programat fiecăruia. Deși bărbații nu sunt forțați să fie conștienți de faptul că sunt marcați de gen în fiecare zi, sunt totuși stigmatizați de false stereotipuri ca și femeile, iar negarea comportamentului normal conform genului este pedepsită social în exact același mod.

Bărbații trebuie să dezbată felul în care ei beneficiază de pe urma faptului că sunt considerați gen dominant, privilegiul pe care îl au din faptul că sunt văzuți de societate ca persoană universală. Fie că se multumesc cu faptul că sunt mai acceptați, fie că este vorba despre standardele de frumusețe mai scăzute pentru bărbați, fie că este vorba despre sentimentul unei siguranțe mai mari pe stradă și că sunt mai puțin sexualizați de persoane străine care te privesc ca pe un obiect sau de felul în care sexul heterosexual gravitează în jurul orgasmului masculin pentru bărbatul și femeia implicați. Ca și persoană considerată a fi bărbat trebuie să-ți reconsideri convingerile și să-ți „decolonizezi” modul de a gândi cu privire la supozițiile ce țin de gen. În același timp trebuie să înțelegi cum accepțiunea celorlalți oameni asupra acestor supoziții ce țin de gen afectează viețile cotidiene ale femeilor, și înseamnă că uneori au nevoie să vorbescă ca și femei pentru a distruge mitul „femeii” pentru totdeauna.

Biblioteca Anarhistă

Love Kills

Dacă nu cred în gen, de ce mă mai numesc feminista și aleg să fiu „separatistă” câteodată?
2007

Preluat la 16.12.2022 de la <https://lilith-lovekills.blogspot.com/>

ro.theanarchistlibrary.org